

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- *заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,*
- *пуномоћник оштећених адвокат Драгољуб Тодоровић,*
- *сви оптужени,*
- *браниоци, адвокат Здравко Крстић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, адвоката Јасмину Живић мења адвокат Љиљана Миловановић, по заменичком пуномоћју у списима, адвокат Бранко Лукић, адвокат Бранко Димић, адвокат Гордана Живановић, адвокат Слободан Живковић, који ће на овом претресу мењати и адвоката Миладина Живановића и адвокат Бранислава Фурјановић и*
- *сведок Стјепан Пеулић.*

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је ЈАВАН.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 45 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Пеулићу.

Сведок СЛАВКО СТУПАР: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Ваши лични подаци, од оца Мате, пољопривредник, адреса Ловас, улица Владимира Назора бр.8.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Место рођења Илача, година рођења 1945.?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Са личним подацима као на записнику из истраге од 13.09.2007. године.

ја ћу Вам прочитати све оптужене у овом поступку, па ћете ми рећи, да ли сте у сродству или у завади са неким од оптужених – Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николајидис.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: До рата нисам био са никим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело.. Пре него што кретене да дајете Ваш исказ, прочитаћете тај текст заклетве испред Вас.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико бисте себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу.

Оооменут, упозорен, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом се води кривични поступак против ових четрнаест лица чија сам Вам податке прочитала због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва и предмет ове оптужбе су догађаји у месту Ловас у октобру и новембру месецу 1991. године. Предмет оптужнице је смртно страдање шездесет девет хрватских цивила у месту Ловас и ова дешавања, напад у селу,

дешавања и минско поље. Испричаћете суду, шта је Вама све познато, каква су Ваша сазнања у вези ових дешавања.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја могу почети?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да, Ви сте већ давали пуно пута изјаве, давали сте у Окружном суду у Бјеловару 23. априла 1993. године, па онда истражиоцима Хашког тужилаштва 12. марта 1996. године, па у Окружном суду у Вуковару у два наврата сте кратке неке изјаве давали 16.10.2003. године и 19. новембра 2008. године, тако да имамо овде пуно тих Ваших изјава. Да ли остајете при свим тим Вашим изјавама које сте раније дали?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, због јавности овог претреса, испричајте нам све што је Вама познато, сва Ваша сазнања из тог периода. Изволите.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ја сам тога дана 10.10. ишао ујутру по крух у месницу, тамо где је месар продавао крух, јер пекари из Вуковара нису доносили и када сам дошао тамо, нкје више круха било. Онда су две гранате испалјене на брдо и онда сам ја побегао кући и отишао иза шуме, кћер и жена и од сестре снаја и кћер и деца су били у подруму код мене, а ја и Пава Мујић, Пава је дошао то јутро по млеко и ми смо онда отишли иза шупе. И у тим су онда пуцали, он није могао кући, а Стипа Лукетић је био код мене у дворишту. Он је био на брду, он је отишао одавде, од Опатовца су дошли и он је отишао кући и ја и Пава смо остали код мене иза шупе. Када су дошли, обили су, лупали су по врата, жену и кћер су истерали из подрума напоље, пуцали по трактору, бацали су бомбу на балкон, а ја и Пава смо били одстрага. Ја нисам видео, али кћер је препознала два из Опатовца, браћа Лукићи, он је један ишао са њом у школу. И онда су жени рекли да веже белу траку, да ће доћи права војска. То је било први дан 10.10. И ја и Пава смо преноћили код мене иза шупе. Ту ноћ су пуцали по улици са тим мецима, шта је то било, овај, страшно је било. То се није могло спавати, то ко је ишао по улици, ја нисам видео. Други дан смо ми били још стално тамо. Онда је супруга дошла и каже, рекао је Милан Воркапић да сви могу комотно спавати у собама, да неће више нико никога и ја и Пава смо преспавали код мене и ујутру смо се ишли пријавити у задругу, каже, да сви морају се мушки пријавити. Пријавио сам се код Милана Радојчића и он је одредио овај Пава и Вјекослав Балић и Славко Лукић, ишли су у Бечку по овце, а мене су одредили да идем по приколицу, да купимо грање за пекару, по томе пекара. Е онда су казали, не, нећете ићи купити грање, већ да идем

купити животиње по селу. Ишао сам ја, Пера Бадањак и ишао је овај Мата Ходак са багером и ми смо по селу купили животиње тај дан. Е други дан смо ишли још код Туна Јовановића су бикови, било је седам комада бикова, били су већ изгорети и онда је, када смо дошли ујутру на распоред, каже, да идемо у млин, да има тамо нафте, да донесемо нафту, да се полију бикови да изгоре до краја. Међутим, нисам ја товарио у приколицу, већ овај што је ишао багером, натоварио у кашуку, а ја сам, мене су послали и још једног, двојица од војника, био је један мали са мном у трактору, из Шапца је рекао да је. Туна Сабљак, Туна смо му казали, а он је фактички Томислав. Он је кренуо за Илок и он је иза села, иза аута, њему су ауто однапред ишишали и он је лежао иза аута и онда смо га утоварили и однели пред задругу, а Филић Ивица он је возио мртве и товарили у његову приколицу. Е међутим, после тога смо чистили стакла тамо где је било у центру излупано, пред месним уредом, салом и да ће доћи из међународне заједнице. И онда смо ишли у салу, унутра сви колико нас је било, шта ја знам, то не могу казати колико и у тим је дошао Љубан и каже, «не морам», метнуо калашњиков на бину и рекао је, овако «не морам Вам се представљати, сви ме знате, да знате да је од данас рат и да сам ја шеф свега. Ко ме шта фали и ком шта треба, да се мени обрати». После сам још ишао један дан и онда ми је рекао да не морам више да долазим на посао, јер сам намонтирао, струје није било још пре, већ што је Ловас пао, намонтирао чекићар на трактор. Каже, «буди код куће и мељи»: И ја сам био код куће и млео. У тим је који дан, точно не могу казати, Мија Бођанац је довео два војника и ишли су претресати кућу. Пита ме, има ли кога на тавану, ја кажем «нема». Кажу, «хоћеш ићи ти», ја сам ишао напред, они су ишли за мном. Чак сам морао и пећ у кући отворати исто да виде има ли кога у пећи и они су отишли. И ја сам био код куће.

Е онда сам ишао 17.-ог сам ишао у дућан. Супруга ме послала да идем да видим за унуку, унука је била две године, јел има сок. Дошао сам у дућан, каже нема. Добро, нема, нема. Враћам се натраг, сретнем се са Јозефином Павошевић и њена кћер иду у село, а ова покојна Павица Ковачевић иде из села и код Кате Павлићевићеве куће, њих две стоје и причају и ја у пролазу, ова пита њу, Павица Јозефину, куда ће, каже, иде код Љубана да каже да су јој однели кожне јакне. И ја сам продужио, а код Марина Балића су трактором под прозором стајали и палили кућу. И један претрче преко и мене заустави и тражи документе. Рекох, «нисам ја понео ништа, ишао сам у дућан»; рекох, «ево, ту ми је кућа»: И он је за мном, ја особну донесем му и он извади куна, да ли су то биле куне, шта је било, показује, каже, «где то нађемо, тако ће и проћи»: И тај дан послеподне, ја нисам више никуда ишао. Пошао сам ранити свиње и код

куће се бавио, када видим наједаред стаје војно возило. Изашао напоље у двориште, пита, дошла њих тројица, пита ме, «јесте Ви газда?». Рекох, «да» и почео ме питати, ког имам, рекох, «ето ту је супруга и кћер и унука», «где је син», рекох, «син је отишао то јутро», јел жив, јел је, не знам ни куд је отишао». Каже, «јел био у зенгама?». Тај што је питао ме, тај је рекао да је из Крагујевца, имао је чин водника, 48 година је рекао да је, а ова двојица су отишли у собу, по собама, покупили су и дукате и злато, све су покупили што су нашли. А када сам ја рекао томе да је син није био у зенгама, већ да је ишао 1990. у Вуковар на стражу, као резервна полиција, да је дошао Мића Девчић по њега и водио је њега, да је рекао иде у Товарник по једнога и да ће наићи у Ловас, да се он спреми и наићи ће по њега и по Кесера Миленка и Тепавца Обрада, мислим и он је њих одвео у Вуковар. Када сам ја то том човеку рекао, да је Мића, онда је он рекао овако: «Па, Мића је нас послао да запалимо кућу». И они су отишли и тај је мени рекао водник, да идем код Миће и ја сам дошао у центар тамо где је ова команда. Мића је стајао на вратима. «Е», рекох, «Мићо, баш тебе треба». Каже, «шта треба?». «Па»; рекох, «били су да запале кућу, да си их ти послао»: Рекох, «јеси ти дошао по мог сина», каже, «марш кући, мајку вам јебем»; каже, «ја ћу вас потући»: То је било 17.-ог.

Када сам дошао кући, онда је жена казала да је добовало да дођемо у задругу на договор посла и онда смо чекали тамо, пред задругом чекали. То је било, колико нас је било тамо, шта ја знам и одједаред каже, улази унутра. И све су нас претресли и поредали у два реда клупа. Онда су нека два се звали кумови, да ли јесу, да ли нису, ја не знам, пописали имена од свију и када су пописали имена, онда је Љубан прочитао радну јединицу и одвојио и одвео. Ми нисмо знали куда, после смо чули да ду били код Милића Мирка. И у тим је дошао мрак. У нас су била два митраљеза уперита са трема, ту где је кухиња и шест калашњикова. Светло је горело, агрегат је терао, када једаред, које доба ноћи је било, увече, шта ја знам, у центру се запуцало, светла се угасила и чујемо ми где навлаче митраљезе. И ја кажем овоме крај мене, Кесер Мирку, «то је готово сада»: И у тим је само чујеш где шапућу и престало и до ујутру та два кума сада одведу тамо једног у радионицу. Сада онога, онај је био ћелав, «хајде где је ћелави», онај је покојни Туркаљ остао, имао је косу дугачку и њега, мене је један опалио ту са неким каблом од струје, где се саставило са гузом и то су ми у Митровици казали да имам неку ту рану. Рекох, «то ми је од рођења»: А то је од тога. И онда је то јутро су дошле куварице и каже, ко ће ићи наложити ватру да се кува чај за војску. И ја и Јоса Острун смо ложили ватру. Е онда су одвојили групу по мом суду, ови који су били, када се

бик пекао и као ХДЗ-овци, колико је њих било, не знам точно, ја мислим ту негде око двадесет. Е, ту је Петроније, Аца и још један високи плави, како се тај звао, чуо сам да је Никола, Петроније је боо ножем, тј. Аца је боо ножем, а Петроније је овога Мату Ходака, то је цев била тако као ова чаша доле дебела жељезна, тукао по раменима и онда су њих, прочитао је Љубан, у страну. И ја сам мислио, сада ће њих потући и њих су одвојили и кренули браги грожђе, а ми смо се онда, ја сам био овако ближе капији. Неке су одвојили, дошла је Божица Велимировић, одвојила је овога Брајковића, зета и његовог брата и неке су одвојили, нису ишли на минско поље. А из кухиње су извели Берислава Филића, његова глава је била као кафа црна од батина. И онда је, када се Петроније решио ових, онда је прешао код нас и дошао је до мене и прво је мајку ми усташку, да ме удари између ногу, каже, нећеш правити више усташе. И ја сам стиснуо колена и ударио ме по коленима, није између ногу. Онда ме је ћушио два пута, са једне и са друге стране, а «јеси дечко када не падаш мени у руке»: И онда ме је чизмом ударио ту и имам још, пукао је зуб. Онда ме је звао један

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само реците, када кажете ту, не улази нам у транскрипт, реците гласно где Вас је ударио.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ударио ме ту, у браду, прво ме је ударио у колено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У браду.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: У браду ме је ударио чизмом. Ево има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, извињавам се.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Онда ме је звао један у кухињу на испит. Ушао сам у кухињу и сео сам и ко има оружје, што ја знам, знате и ви. «Ево», рекох, «ту је комшија Воркапић Милан, покојни што се убио сам, нека он каже»: Он је стајао, није казао ни речи ништа и овај каже, «слободни сте» и излазим напоље и стоји Љубан са једне стране на степеницама и стоји доктор Станимировић крај њега исто и ја кажем Љубану, «Љубане, да ли си ти рекао да ја код куће будем, да мељем, да не морам ићи радити»: Каже, «када будеш се вратио, онда ћеш млети»: И онда је ето био покрет на минско поље.

Када смо ишли на минско поље, ми смо ишли у потиљак, ниси смео гледати ни лево ни десно и Мићу сам видео где је горе, ту где је била команда, како се иде у гаражу, стојао, гледао и смејао се. Његов отац је стајао на ћошку, ујак и овај Тепавац Драган и не знам точно, не могу, нисмо смели гледати. И онда смо ишли доле у то минско поље. И када смо дошли до ћуприје тамо, до моста једног, Јоса Острун је имао крух, како је увече носио крух, али је остао на том састанку и један каже: «баци то, неће ти више требати». Онда ми је било јасно, већ ми је било

јасно куда идемо. Када је казао овај, баци то, неће ти више требати, онда ми је било још јасније. И ишао сам још један корак али овај, Бошко Бођанац је био рањен, то где је он стајао, то је крваво било, није могао ходати. И ми смо морали њега обилазити. Ја нисам видео, он је заостао, где су га на крају тамо пре, где смо ми кренули на минско поље, тамо је убијен. Онда су нам командовали да идемо према брду горе, да се држимо за руке. Е онда су нас окренули да идемо према творници и да се држимо за руке и тако смо ишли ногом по оној трави. Када смо, одједаред је почело пуцати, један виче «лези». И ја сам био тако у тој њиви, где је било као улегнуће, легао сам. То су кугле око ушију фрцале, земља, то је праштало, када наједаред виче, «дижи се»: Не знам је ли има код живог или нема, бојим се дигнути главу. Погледам лево, десно, видим да су се већ неки дигли. И устанем се, када до мене је био први Франковић Станислав са леве стране, а до њега је био Филић Емануел, шурак ми је и пита, да ли сам добио. Рекох, «нисам»: Станислав је добио у руку и још не знам на којем месту, али то је од кугле, није од mine. Манојло је добио у дебело месо исто. То су му у Ријечи извадили након три године куглу. И онда је, су командовали да скидамо mine. Било је постављено у два реда потезне mine, на најлону везане, повезане, јер то су ове коцкаре које се повежу, активираш једну, онда активираш све друге. И ја, ови многи можда и не знају, али ја сам био у инжињерији и знам у томе шта и наредили су, официр тај који је био, војник с цесте, да зубима или ноктима, да тај најлон пресечемо и да mine те изнесемо на пут. Ја кажем овима млађима, сви смо се ми тресли од страха, када видиш иза себе мртве. Онда ко је имао грицкалицу за нокте, или је имао Шелебај или је Ђука Радочај, ја не знам точно, са том грицкалицом смо секли најлон и изнели mine напоље на пут. И кажем ја томе војнику што је био на цести, што је командовао, ево, «рекох ту на путу, што се иде за воћњак, има три противтенковске укопане, затрпано са каменом». Каже, «то остави», каже, «то ће снајперисти средити»: Добро и Драган Кризманић узео ту коцкару мину и хоће да активира. Рекох, «немој сада, дошли смо, сада шта буде, можда останемо живи»: Да је он активирао, ја сам њега једва намолио да остави mine и он је пустио мину на земљу. У тим је тај командовао, каже, који нису рањени, да иду извести ове што су рањени. И ја сам звао Драгана, рекох, «хајде, идемо по Ивицу»: то му је братић и ја и Драган смо водили Ивицу и онда сам ја нагазио на паштету и остао ту у минском пољу и дошао је Ђука Радочај, јер сам ја изуо ципелу и марамицом себи свезао сам ногу. И са друге стране цесте има брдо и они су били у том брду сви, седели. И када смо их извели напоље, ја сам тамо седео. Онда је дошао Милан Воркапић са камионом и потоварио нас и одвезао у Шид. И у Шиду смо били, истоварили нас

на превијање. Нама у Шиду нико није ни опрао ногу, нити је дао инекцију, нити да је само крв ону на ранама опрао. И ја сам био у соби са Јосипом, покојним, Туркаљом. Он је добио гелер у кичму и он се у камиону цело време до Шида драо. Њега су унели и био је у соби. Ја сам лежао са десне стране, а он са леве. И дошао је један и њему је дао инекцију, и мајку усташку и са ногом га гурнуо са тог кревета доле. И онда су нас утоварили у камион и Јоја је у камиону оно завршио. Највероватније по мом суду да су му дали инекцију да се не пати, јер нама никоме ништа дали нису. И вратили се натраг у село и у селу нас је дочекао доктор, прво смо стали пред опћину и онда нас одвезао пред амбуланту и тамо су нас истоварили и онда је доктор при свећи, био је тамо Јосип Туркаљ, «Јоја» што му кажу, Ивица Пољак и Мата Мађаревих су помагали доктору. И онда је доктор то нама мало испрао и дао инекције свима против тровања. То је било ту ноћ. Ивица је целу ноћ плакао и јаукао, њега је, он је добио гелере по стомаку, њему је било најгоре. Ја сам остао без палца и ујутру је доктор када је свануло, опет дао, превио и дао инекције и отишао је. Када се вратио натраг, каже, «не можете сви ићи», каже, «у Митровицу у болницу, већ иду»; каже, «четири која су»; каже, «нејтеже рањена»: И прочита Ивицу Мујића, Станислава Франковића, Золику и мене и дошла је војна прва помоћ овај камион војни, санитар, Црвени криж и натовари нас у то и стао је пред опћином шофер и отишао је унутра. Два војника су седела унутра и пратила нас и када смо дошли у Шид у амбулатну, опет су нас истоварили у амбуланти размакали ноге где је ко био рањен, али ништа нису давали. Једино су Ивици донели инфузију и прву помоћ и дали му инфузију, јер Ивица да нису, његово је било у питању, можда минуте да преживи. И дошли смо у Митровицу. Један је пратио нас и тај је псовао нам мајку усташку и хвалио се да је његов и прадеда и деда и отац били четници, и «ја сам», каже, «четник», «па ја нисам усташа, ја сам само Хрват» и за име каже «Стјепан». Па, шта, нисам ја себи име надивао. И када смо дошли у Митровицу, онда су Ивицу су првог одвели, он је био у критичном стању и ту смо се ми раздвојили. Мене је примио доктор Басаричек и метнуо на сто и пита, шта да ради, јер је од палца још мало коже и висило. Ја сам мислио да је и други прст до њега. Па, рекох, «Ви сте доктор». И он је то одсекао и замотао и када сам дошао у собу, онда сам затекао Франковић Станислава, и он је био у тој соби где сам и ја био. Ми смо били код тога доктора Басаричека у болници, а ови што су били после довежени, по њих је дошао доктор Качар након можда седам дана или десет и одвео их кући. И дошао је код мене, тај дан сам ја требао ићи на операцију да ми скидају кожу да крпају ту рану, али нисам стигао, каже доктор, не можеш све и када је дошао Качар, дошао је до

мене, ја сам био крај врата и «како је»; рекох, «добро је»: Ја бих се Богу огрешио да бих рекао на тог доктора иједне речи, да је он поступао безобразно. А ја питам онда доктора, «куда ћу ја када будем требао ићи кући, немам никога, нити имам шта обући, нити имам новаца, нити могу обути, нити ништа, бос»: Па, каже, «ту ћеш јавити сестри преко у собу, она ће јавити на Шид, а из Шида ће неко доћи, јавити у Ловас, па ће неко из Ловаса доћи по мене у Митровицу»: Када је било то, скидали су ми кожу, онда су ме успавали ту у амбуланти тамо где је било и кожу скинули и замотали и онда је замотана нога ова била. Каже, не може одмах залепити, то мора рана да се исчисти ова на палцу, а то су метнули у замрзивач, шта ли, у чега, шта ја знам. И када је прошло колико дана је прошло, шта ја знам, није пар дана ни превијао ту рану ништа. Онда када је премотао, каже, сада се може прилепити на то. И то су ми направила два медицинска брата, најживо у соби, на кревету, без икакве инекције, без икакве, то су били болови, када оном пинцетом дигне по рану, то на палцу, мислио си да ће мозак проциурити. И онда сам био пет дана, он то није дирао ништа. Када је размотао два дана, онда сам га ја питао, када могу кући ја ићи. Па, каже, «ко ће превијати»: Па, рекох, «био је доктор ту, он је у селу», рекох, «он је», каже, «па може». И ја одем код те сестре и кажем, то је био петак, за петак је договорено да ће доћи по мене. И ја одем код ње, кажем, девет сати, добро, нема никога. Пола десет, десет, ја опет одем код ње, па каже, «јавила сам». Десет, једанаест, чим је дошло дванаест сати, нема ту никога. И у тим су ови били, тамо је био, овај, Вргић исто Тома из Товарника и ујутру дође сестра у пола шест код мене код кревета и каже, «да ли Ви требате ићи кући?», рекох, «требао сам ићи јуче»: Каже, «спакујте ствари», па шта ћу спаковати када немам ништа. Једном ми је купио један из Шида, што му је син страдао у саобраћају, па је лежао крај мене, па ми је донео хлаче, али сам ја у пола шест утоварен, ја и Тома Гргић из Товарника и нека баба из Целетовца и довели су нас опет у Шид, пред амбулатну. То је била субота. Никога није било. Онда нас је шофер возао нас до милиције. Ни тамо никога није било. Онда нас је одвезао, овај му је рекао, један шофер, да нас вози до словачке школе у Шиду. Када смо дошли тамо, пред капијом, то је велика капија, жељезна, амфор, ту је држао стражу капетан прве класе. Шофер је отишао унутра, он је дошао до нас и питао је, како се зовемо, одакле смо и отишао је и опет стао на капију. Нема шофера, нема, нема, када једаред трчи и каже, «Е», каже, «возим вас кући»: Дошли смо у Товарник, опет пред милицију. Тамо су Тому истоварили. Е онда су баба је била обучена из Целетовца, мене је одвезао, ја сам био у пицами, бос, довезао у Ловас и истоварили у Ловасу. Доктор Качар је мени рекао да знадем некога ко ће

долазити мени на превијање и ја сам послао супругу код Миљковић Милана, он је био шеф машинског парка. После је доктор дошао кући, каже, «не треба»; каже, «доћи ће он кући, сваки други дан превијање»: И долазио је једно време и још се шалио и долазиле су две што су биле на пракси и један је дошао, он је био родом из Илинца, а био је у Вуковару и радио. Исто је био код доктора на испомоћ као медицински брат. И једаред је дошао и каже, да не може, не сме долазити, да ја дођем сваки други дан сам ишао на штакама до амбуланте на превијање.

И ту недељу задњу, то је било, прешао сам на ово друго, када смо ишли у подрум на батињање, ја сам то јутро био, он се није дигао са столице, он је само погнуо главу, ове две женске младе су се само окренуле и ништа он мени није казао. Дошао сам кући, нормално све, када послеподне сам био код шурака, то је друга кућа, трећа од мене, он је клао крме једно. Био сам тамо и дошао је, Кажула, а како му је презиме, не знам и ми смо седели тамо у качари, када једаред дође Тепавац Обрад, не Обрад, овај, Радован из Бежаније, од Драгана син и њега да иде са њима. Па, каже, чекајте, сада сам изашао из свињца, само да пресвучем, каже, немој се ништа пресвлачити, одмах ћеш се вратити. И ја кући кренем, када наиђем код сестре да кажем да су Манојлу одвели, када оно иде сестрин син и човек и зет, дошли су по њих. Каже, ево идемо и ми. Одвели су Филић Ђуку исто аутом, а ја сам на штакама ишао пријавити се у центар. И дошао сам у центар, ту где је била команда и ту сам мало седео. Била је Михајела Сабљак и онда јој је тај Радован казао, «хајде са мном» и одвео је у подрум. Када смо дошли у подрум, мрак већ био, нисам видео све точно ко је био. За кратко времек су дошли, отворили врата и прозвали су Мађаревић Мату, Филић Емануела и Балић Вјекослава и њих су одвели у другу тамо где је био Мића, где је била команда, у подрум, од тог Боре Кесера. Ми смо одвежени 23.-ег увече и до 24.-ог су још довели неке су довели још људи. Довезли су, зачудило ме када су довели поштара нашега и он јадан почео одмах плакати, а ови на њега, кажу, па шта се бојиш, ови су већ три пута добили батина, а ти још ниси. И до предвече нису нас дирали. Онда су предвече дошао је један, испитивао, како се ко зове и за кога је гласао, шта је по националности и то. И тај поштар каже, за Рачана. А каже, за Рачана? И пегла. Па онда почео да исправља, да поправи, па каже, ја имам жену Српкињу, а они онда већ њему, да не простачим, «а ти каже Србе»; па опет ожежи. Е ујутру ипак су 25.-ог њега пустили напоље, дошла је његова жена, њега су пустили напоље. А ми смо остали до 25.-ог навече. Онда је наводно дошла милиција из Шида и нас пустила напоље и казали су, ујутру, у колико сати већ, шест, не знам точно, да будемо у центру, али је Љубан, Манојло је био

пребијен, није могао право, Вјекослав је био исто плав, Ђука Филић исто, њему је ребро било начето. Ја сам био на штакама, нисам ни био на штакама, више онако сам, па, на штакама сам био и идемо за Шид, па да ћемо за Бијељину. А нама је Љубан обећао да ће комби нас одвести скроз што смо били теже рањени, до Бијељине. Када смо дошли у Шид, ти што су нас пратили, мајку усташку, побацали нас напоље, каже, идите код Стјепана Кључа у Босну да идемо код њега. И сада, шинобус је отишао за Бијељину, нема више превоза. И онда је отишао нећак и Марко Филић отишли су преко на аутобуски колодвор и питали, да ли можемо добити аутобус и добили смо аутобус, не добили, већ платили до Бијељине. А тај шофер је нас онда ипак одвезао скроз у Тузлу. Из Тузле смо прешли онда добили смо од Црвеног крижа, добили смо аутобус који нас је возио преко моста за Загреб. И дошли смо у Загреб негде око пола ноћи, 26.-ог. То је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можемо ту само мало? Добро, Ви сте и завршили. Реците ми, господине Пеулићу, да ли је било хрватских оружаних снага тог дана када је био напад или евентуално пре тога у Ловасу или у окружењу Ловаса?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не. Било је, ишло се на страже, били су пунктови и то је било оружја, ловачке пушке, можда је било три калашњикова, али то је било у опћини под кључем и тамо се примало који су на стражу, добивао је, док је на стражи, то се увече ишло, а на дану је се враћало у опћину. А када су први пута отишли за Илок, онда је се то распало све, нико више није ишао на стражу и ништа. Никога није ни било право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када је то било када се први пут ишло у Илок, па су се распале те страже и више се нису давале? Колико је то било пре овога дана кад је био напад?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, можда је било десет, петнаест дана, тако, не знам, мислим, не бих Вам знао тачно казати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, тог дана када долази до тог напада, да ли сте Ви знали да ће бити тог дана напад?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам знао, нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите, помињали сте то у овим ранијим изјавама, у центар, ту негде код задруге.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код неког месара.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: По крух.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Павише?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђаковића?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви видите тог човека ту да је био?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Је, он је био и казао је да нема круха и рекао је још мени, каже, када су гранате опалиле на брду, каже, да останем ту у задрузи код њега, има велик подрум, па да останем ту. Рекох, не могу остати, жена је код куће и унуче и тамо су код мене, рекох, ја идем кући. И ја сам отрчао кући. И једно време није ништа. Е онда када су кренули одатле и када су дошли ту до, јер моја кућа је близу ту, где је, онамо даље има помешано, православни и Хрвата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, станите ту где сте и реците ми, где се налази та месара овога Павише Ђаковића, у којој улици?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, како се та улица звала, то ја не бих знао казати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните у односу на задругу, на?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, то је одмах преко ове задруге, радионе где смо били затворени, одмах са друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у тој некој улици?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: У тој згради, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте Ви видели те, ту војску што улази у Ловас или сте евентуално после чули, ко је то упао у место и то радио?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја нисам видео, жена је била у подруму, били су, ишли су од куће до куће. Код мене су, кажем, пуцали, бацили су бомбу, а чуо сам, то сам чуо на радиу када су у Товарнику ишли, то су једни те исти, да је Радио Београд изјављивао да је Товарник заузет, да су јединице «Душана Силног», на челу са Миланом Воркапићем, су заузели Товарник. И након десет дана, колико точно, не знам, Товарник је 21.09., а ми смо 10.10. нападнути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, сазнасте ли Ви, ко је то упао у место, кажете, нисте их видели, али тих дана, да ли сазнадoste, ко је то, која је то војска, који су то људи?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ми те људе што смо видели, што су били, значи, на ћошковима, са тенковима и са тим транспортерима, шта ли су, ја њих нисам познавао, наводно да су дошли из Ваљева. Они су били сви у СМБ обучени, а ја њих нисам познао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте знали, да ли има ту неких познатих Ваших мештана Срба, да су они у томе учествовали?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, то сам чуо после од супруге, а чуо сам и од Милана Воркапића, ишао сам у опшину, сада којег је дана било, увече је било, не знам, можда 13.-ог, 14.-ог и сретнем се са тим Воркапић Миланом и пита ме, како је, па рекох, добро је. Пита за сина,

где ми је син, рекох, не знам, отишао је, не знам и питао ме је за Марка Јовановића. Марко Јовановић је био у то доба у задрузи складиштар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да не ширимо ту причу, мене интересују конкретне ствари. Да ли Ви тих дана или некада касније или било када, сазнајете ко је то извршио тај, да кажем, пешадијски напад на Ловас?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То нисам ја знао, ето то што сам Вам рекао, да је Радио Београд јавио да је «Душан Силни» на челу са Миланом Тепавцем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миланом Тепавцем или Миланом Воркапићем?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не Тепавцем, Миланом Воркапићем, Миланом Воркапићем је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се тај Милан Воркапић, да ли има неки надимак или ми имамо овде више?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: «Трнда», «Трнда», надимак «Трнда» му је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли да ли Ви видите негде или чујете да је било неких, да је било неких бацања бомби, неког пуцања, по двориштима, кућама, бацане бомбе, да ли сте то видели, евентуално после чули?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја нисам, ја сам био остао, чуо сам код мене када су пуцали и избушили су на трактору гуме, а супруга и кћер су видели када су пуцали и горе су бацили бомбу, на таван су бацили. Оне су после, када сам ја дошао из болнице, нашли су зољу неактивирану, да ли у оцаку, близу је било и она се није активирала, остала је онако на тавану читава. А ово од улице на балкону и врата и ово, ограда, то је све пофрцало, чак је било и са друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињете неке две гранате да су пале.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, то су те, гранате су пале, да, на брдо, то јутро када сам ја био код Павише месара, пале су на брдо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли знате Ви које су то куће оштећене падањем те две гранате?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Знам. Погинуо је Латас Милан, он је погинуо од гранате, а Марија Видић је рањена, од друге гранате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још нешто страдало од тих граната?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То не знам, кућа од тог Видића, ваљда је, од овога Латаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само те две куће?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, тих наредних дана, када Ви идете, кажете, неки други, трећи дан, јављате се тамо, да ли Ви видите неке оштећене објекте, да је нешто запаљено, да је нешто срушено?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да, видео сам, видео сам, прво сам видео Томе Гудурића кућу запаљену, Ане Мартиновић, то је близу задруге, запаљена је. Онда када сам ишао купити те животиње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово ми само причајте, значи, тог, после тог напада.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: После тог напада, онда сам видео те куће запаљене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чију још?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Видео сам на брду Јоце, Туне, Стипе Лукетића и чија, на брду није било више запаљених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овамо по селу, у центру ту, да ли има неке куће да су паљене, да сте видели Ви да је оштећена, запаљена, срушена?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Запаљена овамо на ову страну је запаљена, од Мумија, од Туне Јовановића је исто запаљена, ту где су бикови изгорели, његова је жена изгорела међу биковима, Туну су убили, то сам видео када смо били у дворишту, на његовој капији, видео сам на по дворишта крви и чуо сам када је Драга Воркапић казала, не Воркапић, Тепавац, она је прекопута, «хвала Богу»; каже, «само када су њега убили, када њега више нема»: А она, ја бих дао гарантујем да она зна и ко је убио и ту је био Дуле Грковић смо ми чекали да ти бикови, да товаримо и Вељко, овај, како, Вељко, како је њему презиме, не могу се сетити, Новаковић, донео у бокалу вина код Ђуре Продановића на клупи смо седели и онда је дошао овај Дуле Грковић и онда је она њега звала, када је то изговорила, онда је питала Дулета, куда иде, каже, идем у Опатовац, каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само мало станите ту где сте. Реците ми, да ли сте сазнали тога дана или наредних дана, да је тада, да су неки људи погинули, да су убијени, да су негде одвођени, заробљавани, па онда убијени, да ли имате таква сазнања?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо сам од супруге када су код Ђуке Филића убили двојицу, да је, каже, ено код Ђуке су убили, каже, Мату Кесера и Ђуку Пољака. После сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте, рече ли Вама супруга, ко је то убио?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Није она видела ко је убио, није видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А рече ли од кога је чула то?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Чула је од ето супруге његове, Ивке, она је ишла теле надојити и била је преко код рођака у подруму и онда је ишла и нашла их код врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Ивке Филић, супруге Ђуке Филића?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ђуке Филића, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, да ли сте Ви и тада у то време становали у овој улици Владимира Назора као и данас што сте на тој адреси?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени Ловашчанин и живите све време тамо у Ловасу?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам рођен Илачанин, али сам ја у Ловас дошао са шест месеци са родитељима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи од шест месеци?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Отац је имао ујака, није имао деце, а у Илачи је било њих четири брата, онда смо ми после оног рата дошли ето, ја сам био шест месеци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, од шест месеци, од малена живите ту па све до?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Од шест месеци живим у Ловасу и ишао сам са Љубаном у школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви тог дана, значи тог дана 10.10., чули, кажете нисте, скривали сте се у неком амбару, чули да су неки Ваши мештани Ловашчани учествовали у том нападу, да сте од неког чули?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Сада када ме питате да ли сам чуо, чуо сам, те што су одводили у задрузи, тај први дан, чуо сам где су једног тукли, али нисам знао где се деру и викао је, «јао, куме, немој, јао куме немој» и тај за зауралавао. Онда сам после чуо од ових који су били у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то чули да је тукао? Да ли то чујете Ви или чујете од неког другог?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, ја сам то чуо, јер моја кућа сучељава у ту зграду где смо ми били после затворени и где су довођени код те задруге машинске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ваша кућа сучељава се са том механичком радионом, ако добро разумем?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Зградом, да, да, да и ево, што се каже, и дан-данас тај зид тамо стоји, само зид саставља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И чујете јауке. Када то чујете те јауке?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Те јауке, то је било 10.10. послеподне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ноћ или у току дана?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, у току дана поподне, значи по дану је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту негде Ви били сакривени или шта?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да, ја сам био ту сакривен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, зашто сте се Ви то сакрили, кажете, напад прошао, а Ви се кријете и даље?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па ја сам се ишао трећи дан, онај, 12.-ог сам се ишао пријавити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али тог дана, рецимо, тај напад када је престао, када сте чули да је престала пуцњава?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, када сам чуо колико су потукли, ко се појавио, да ето та Павлићевић Ката је ишла гасити, па су је убили на стази. Бојао сам се, онда када је овај рекао да се дођемо пријавити, онда сам се ишао пријавити трећи дан. И онда трећи дан ишло се много пријавити, пуно је дошло се трећи дан пријавити, који нису се пријављивали пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у Вашем исказу сте рекли, «пријавио сам се код Милана Радојчића»?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто код њега се пријављујете?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Он је био тако одређен, он је распоређивао куда ће ићи ко шта радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се то Ви пријављујете код Милана Радојчића?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам се код Милана пријавио у тој згради где је радионица, ту је кухиња, са десне стране, а ту је двориште, била је једна мања соба, то је пре, некада док није направљена нова радиона, био Пољак Јакша, имао канцеларију, ту је он седео и ту сам се код њега пријавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли седи ту још неко поред Милана Радојчића?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Када сам ја био, није било никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сам Милан?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да, сам, сам је био у соби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој некој канцеларији?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта Вама Милан даје, какав, да ли неки распоред, задатак, шта?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, рекао сам да је дао распоред да идемо купити грање, међутим, ја сам отишао кући да идем узети секире и Баћа Жадањ је требао нас водити, па каже да, ако могу дотерати трактор и приколицу, мања је, нижа је, већ ове задружне, висока је, лакше је товарити у то. Када сам дошао са приколицом, онда каже, неће се ићи, да идемо купити животиње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то тада сами одлазите или иде неко са Вама, да ли видите?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Било је, било је био је покојни Пера Бадањак Милан Цоњар и ко је још, Мата овај Ходак, они су са багером, ког је још точно било, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви раније познавали Милана Радојчића?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Како не би познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, ко је сада он то да он Вама издаје тај задатак?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Он је био старији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како старији?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Наређење мораш слушати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, није старији од Вас.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Није старији, али је био по, он је имао функцију ту, он је имао ту функцију да наређује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ту Ви идете са неким војницима или идете само са Вашим овим мештанима, како су?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ишла су двојица, један је био из Шапца, мали је био, рекао је да је из Шапца, онај други одакле је, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та два војника, како изгледају?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Били су у униформи, овој СМБ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СМБ?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да и тај мали је био, што је рекао да је из Шапца, он је био мали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наоружани обојица или су били без оружја?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Имали су оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви закључујете нешто или евентуално причате са њима, да ли знате Ви шта су то, да ли је то редовна војска, добровољци, та двојица?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нису они спомињали шта су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никакав разговор водили?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ништа, само је рекао да је из Шапца, нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у свом исказу сте рекли да Вам супруга рече неку белу траку да ставите, да сви морају ставити. Да ли сте Ви ставили?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Је, када смо се ишли пријављивати, ја и Паво Мујић, метнули смо траке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ставила и жена ту траку?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Жена није никуда ишла и онда није код куће била ни мећала траку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви виђали још неке људе са тракама по месту?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесте, сви су носили, Хрвати су сви носили траке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли су неке куће хрватске обележаване на неки начин или нису или су све куће?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесу, јесу обележаване..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То сам чуо да је на свакој кући било црвени крст обележен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли су неке беле заставе стављане или неки пешкири или нешто?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Пешкири су на свако је имао на капији, на врата од улице је имао свезани пешкир или неку белу крпу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то Вама рекао?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, то су наредили ти ето први што су ишли, са ове моје стране је ишао, су ишли та два из Опатовца, што су они познали и онда су казали да метнем белу крпу или пешкир, да ће доћи права војска. Е сада, која је то права војска, ја не знам. После су дошли ти из Ваљева, били су у униформи, кажу да су то били резервисти, е сада, колико је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, после су дошли ти из Ваљева. А који су ови што су пре дошли?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја их нисам видео, ја знам ти који су дошли код мене, да су рекли да су из Ваљева и који су стајали на ћошку када сам се ишао пријављивати и они су стајали код школе су били, држали стражу. А један транспортер је стајао ту код мене на улици код Белог Марка, Сабљак Марка, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је Вама познато тих дана и да ли имате нека непосредна сазнања или нешто, да су ту били неки затвори, да су људи затварани, тих дана, значи од 10.-ог па надаље?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесте, био је, у том подруму су затварали, када сам седео пред задругом, чекао распоред да идемо радити, онда сам видео када су уводили Андру Девчића, држао је руке овако за, нисам га одмах ни познао, водили су га од куће, двојица су га пратили са пушкама одострага, али ми смо стајали овамо према задрузи и одвели су га у подрум, ту где смо после ми били у подруму. То је било 14.-ог, можда, 15.-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Октобра?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, који то подрум, где, у каква подрум?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: У опћини, у опћини има подрум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Воде га двојица и?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да, и одвели су га тамо. Нисам видео када су га одвели у подрум, само су га одвели у опћину, али сам после чуо да су, да је био у подруму и те из подруме које, било је њих више, неке су одвели па по кућама поубијали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тај Ваш први сусрет са Љубаном Деветаком, тих дана.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви познајете од раније Љубана Деветака?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја и Љубан смо ишли скупа у школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Школски другови?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Школски другови. Ми смо се задњи пут руковали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били добри?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, били смо добри до рата, ето и сада сам му пружио руку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тада када је био тај, кажете, састанак неки, када сте се ишли пријавити.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било, где је тај састанак био?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То је код опћине, у центру исто код опћине, преко одмах сала, омладинска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прекопута општине сала?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Преко, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, колико се ту људи скупило?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ту је било пуно људи, ту је сала доста велика. Није баш била пуна, али је јако пуно људи било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ти скупљени људи, да ли су то били и Срби и Хрвати или?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ту унутра није, Срби су били напољу, а Хрвати су већином били унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, видесте ли Ви Љубан како је тада обучен? Да ли је имао цивилно одело или је имао неку униформу или?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Имао је СМБ униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту још неких наоружаних лица?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Када је он ушао унутра, није никога било, а ако је било одстрага, ја нисам видео, али он када је ушао напред, он је био пред нама напред и на бину је метнуо калашњиков.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта он сада ту вама каже, да је, шта?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да је он командир села, да он располаже и са задругом и са овом војском, као са свима располаже. Ако неком, ништа се не сме десити, ако неком се нешто деси, да се обратимо њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како сте Ви то схватили? Ви тог човека знате од раније, да ли сте нешто поразговарали са њим тада?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам онда ништа разговарао, јер он је онда наредио да чистимо стакло, да ће доћи Међународна заједница и поједине је послао да иду онамо још тамо код Крњајићеве куће где је била војска, где је држала стражу, су хтели њих тући, да иду по кућама, казати, шта ће казати ако дођу из те Међународне заједнице у кућу да знају шта ће казати. Е он је њима наредио шта ће они говорити. Е сада, да ли је та Међународна заједница била или није, ја то не знам, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, сем тог дана, виђате ли Ви наредних дана Љубана Деветака?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, тих наредних дана ја њега нисам видео ето до тога дана када ћемо ићи на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, до тог дана када помињали сте, ноћ пре да видите неки радни вод се издваја?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, за тих неколико дана Ви њега не виђате?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, нисам га виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто евентуално чули шта сада, он главни у селу, да ли иде неко да се жали код њега?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам чуо ништа, ето чуо сам то и то он може, ако хоће, а не мора, није он ову Јозефину убио, али она се ишла жалити код њега за јакне и ту ноћ што је било 17,-ог уочи минског поља, то је било негде око 11 сати и та жена и кћер, била је шеснаест година и свекрва су у подруму убијене. Нашли су их сутрадан убијене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам, пошто сте Ви давали неке тврдње пред овим судовима раније, па ја ћу Вам сада, само да прочитам оно што сте понегде изјављивали и да Вас питам, одакле Вам то сазнање, на основу чега, да ли је то Вама неко рекао, да ли сте закључили, да ли сте Ви то видели, с обзиром да видим да Вас овде нису питали одакле та сазнања. Ви сте рекли за Љубана да мислите да је он заповедао овим људима што су били у селу, помињете одред «Душан Силни» и помињете тада и неке Аркановце.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ја Вам могу једну ствар још исто потврдити. Када сам ја дошао из Митровице из болнице код мене је била прија Стана Кризманић и Снежана Кризманић, то ми је супруга казала, јер била је, моја кћер је њихова снаја. И онда је казала да је био Зораја довео Снежану да се пресвуче и да мора возити њих четворицу за Београд, да узме возачку дозволу и он је њу одвео. После је тај Аца долазио код прије и каже, «ја сам је одвео, да зна да сам је ја одвео, да је нисам ја одвео, ови би је, каже, Ловашчани убили». И он је њу одвео, рекао је у Панчево код сестре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, како изгледа тај Аца, да ли сте Ви видели тог човека?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесам, видео сам га када је тукао тамо и боо ножем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли можете да га опишете?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Како изгледа? Био је црн, имао је, хвала Богу, имао је кажем, по прилици велику канту, црн је био и онда је после код жене и код прије када је долазио тамо, рекао да је Грк.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Ви сте овде помињали да Деветак има телохранитеље из редова ових четника.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па помињете неког Косту, Ацу, Драгана?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Ви ово знате да су то Љубанови телохранитељи?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Зато што сам видео и зато што је супруга ишла питати за Снежану када су је одвели, нису знали где је, ишла је тамо и видела је и знам и то када сам дошао из Митровице, да су они отишли из села и вратили су се натраг, каже, вратили су се натраг, није их исплатио. А то вече када ћемо ићи из села, ја сам спавао ту ноћ код шурака Ивице и послао је једнога, мислим да је Драган се звао, да чува кућу Ивицину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И даље ми није баш потпуно јасно, какво је то Ваше сазнање да мислите да је заповедао тим људима, да су то његови телохранитељи?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, како нећу мислити када су они сами казали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они сами?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, они су сами казали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, да они су његова пратња, да су његови чувари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажете, Ваша жена нешто је ишла негде када је Снежана требала да?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ишла је, ишла је код његове пунице, јер тамо је била, али није њега нашла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знамо то када кажете, код његове пунице, не знамо на кога се односи. Код чије?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Радојчић Кате, Љубанове пунице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ваша жена ишла тамо код ње и?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: И онда је чула, видела је и после је ишла у задругу и опет је видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога чула и видела?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, видела је те што су били са њиме, те његове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су ти што су били са њиме?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, Коста је био, а ови точно, не знам точно све како су се звали, чуо сам за Драгана и за неког Јоцу. Јоца је, мислим да је Јоца био на минском пољу, да је рањен био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, ко је тај Коста?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Коста је био мали и за њега су рекли, носио је од товарничког свећеника капу и тај мали што је из Шапца, мени је говорио када смо срели Косту, каже, били у трактору са мном, каже, видиш, каже, овај убио товарничког свећеника. Е сада, је ли он убио или није, ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели Ви тог Јоцу, тог Косту?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесам, мали, мали је био, низак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформи, у чему је био?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: У униформи је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, тог Јоцу неког помињете што је био рањен тамо?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не знам ја, када бих га видео, не бих га познао. Не би ни Косту, био је мали, не бих познао ни Косту, можда бих познао, можда бих Ацу и Петронија, јер од Петронија имам успомену, он ми је био пред очима, Ацу сам видео исто, Аца је био јак и имао је кажем, е сада како сада изгледа, прошло је то година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како изгледа тај Петроније?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Петроније је био плав, био је доста, није био тако јак висок, али онако је био снажан. Није био дебео, није био као Аца. Аца је био дебљи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, за тог Јоцу кажете, ко њега Вама спомиње? Кажете, чули сте за Јоцу, рањен?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо сам за Јоцу и да је Јоца после био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога чујете за тог Јоцу?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо сам од шурака Ивице и од, био је на брду код ових Воргићевих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то Ивица шурак, како се зове?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Филић Ивица, он је возио мртве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од њега сте чули? А ко је то био код тих Воргићевих?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, наводно да је био тај Јоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код те фамилије Воргић?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је ту, спавао, шта?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ту је каже спавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде такође изнели неке тврдње, па суд мора да провери одакле Вам сазнања. Помињете да је Љубан као директор задруге откупљивао, трговао, пљачкао народ, на силу од људи одузимао храну и тако даље.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је он то постао директор задруге?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ето, он је тако се огласио тај дан када је био у сали, онда се огласио као директор задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он то нешто рекао да је њега неко поставио за директора или на који начин то?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не тако је рекао, не знам ја, он је сам себе поставио, није нико гласао, није он казао, да ли ви хоћете да ја будем директор или не, ово и оно, он је казао да је он директор, е сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд Вам ово да је откупљивао, трговао, пљачкао?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, јесте, шурјак Ивица је носио јабуке, од овога су носили Јовановића сам видео када су носили граха, имао је у гаражи граха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је нешто од Вас одузето, па имате такав закључак?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Од мене, од мене је однео прасе, то није био он, већ га је послао, послао је Паву Павловића, то је било то вече пред Божић. Послао је Паву и Пава је однео прасе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ово када спомињете Милана Девчића и кажете да је Ваш син радио са њим негде у полицији у Вуковару.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Је, Милан Девчић је био у полицији хрватској и носио је шаховницу и ови су ишли с њиме на стражу 1990. Е сада, када је он отишао у Шид, прешао, то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви Милана Девчића познајете?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Како не бих познао. Познам и њега, познам му оца, познам му стрица у Вуковару, познам целу фамилију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте рекли у суду у Бјеловару, каже, «нетко рече да је он особно убио Острун Ивана». Ко то рече?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То ја не знам, то је се причало, а сада ко је рекао, то не знам, не могу Вам казати. Причало се је да је Иван Девчић одведен и да је у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Иван Девчић, сада сте погрешили.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван Острун ваљда. Рекли сте – Иван Девчић одведен.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван Острун.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Острун, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Забунио сам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Забунили сте се. Одакле је то Иван Острун одведен?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Од куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од куће?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То сам чуо од Јанка Божића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су га одвели од куће?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Од куће, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где су га одвели?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: У гостиону код опћине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: И тамо је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кажете, чујете од?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То сам чуо тамо пред задругом, сада не могу ја после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули сте неког Божића?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, Јанко је, када су га одвели видео, али није видео када су га убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте овде да «касније током тог првог дана убијени су још цивили, Ђаковић Паво, Ђука и Божић Мијо, Пољак Ђука и Божић Мијо, Пејић Стипе и Драгош, Живан Антоловић, Кесер Марко. Ко је то Кесер Марко? Ми имамо овде у подацима неки Кесер Мате?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Кесер Мата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи овде је нека грешка?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То је трешка, то је Кесер Мата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објасните ми, шта ово када сте рекли тамо у суду, «касније, током првог дана»: Одакле Вама сазнање када су ови људи страдали?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То сам чуо зато што је шурак Филић Ивица ишао купити мртве, а Мату, овога, Драгоша Пејића сам видео и Мију овога Божића, код Младена Јовановића, за кућом су лежали на трави, један крај другог су лежали, ево као сада држали се за руке тако су лежали на трбуху.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми како Ви, Ви овде кажете «касније током тог првог дана су убијени»: Како Ви знате када, да ли су убијени у првом налету, да ли касније?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: За ове сам чуо да су убијени у првом налету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, за њих сте рекли да су касније тог дана убијени?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам видео ове да су лежали. Е сада, када су они убијени, то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па то овде произилази да Ви имате нека сазнања да они су нешто касније тог дана убијени. Реците ми, овај Ваш сусрет са Миланом Девчићем, значи то када долазе ти неки људи, хоће да Вам пале кућу, узимају жени дукате, где се Ви, Ви сте то и рекли, испред зграде милиције, на вратима ту сусрећете?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то кућа, та зграда милиције?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, то је на самом ћошку, ето, Боре Кесера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви да одлазите тамо?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Зато што ми је тај човек казао, што ме испитивао за сина и што је рекао да је Мића послао запалити кућу, да идем код Миће и зато сам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А реците ми, да ли је имао Мића неку функцију тада?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, тако су казали, да је он командир милиције, полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то казао?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ко је казао, сви су казали и био је у униформи, они су били у СМБ; а он је био у полицијској униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тај Ваш разговор између вас двојице, да ли је Мића нешто потврђивао да је он послао људе да запале Вама кућу или шта?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ништа он није казао, он је казао «марш кући, мајку вам јебем, ја ћу вас потући»: Ето, то су биле његове речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он знао да су Вама ти људи хтели да дођу да запале кућу?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, када јесу они казали да их је он послао, онда је ваљда знао. Нисам ја то измислио, то су они казали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не дођоше, нису Вам после палили кућу?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, нису, ми смо онда отишли на минско поље, то вече смо ми ишли у задругу и више се ја нисам враћао, док се нисам вратио из Митровице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте на 5. страни овог записника у Бјеловару помињали Крњајић Жељка, па сте рекли да је био главни четнички кољач у Ловасу, а претпоставаљам да.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То је, рекао је код Славка Божића, каже, «теби нећемо ништа, а», каже, «Вида Кризманића смо убили». Вид и Славко су комшије, каже, теби нећемо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Славко и, Божић Славко и тај Кризманић били су комшије?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Они су комшије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је тај Кризманић Вид, да ли имате сазнања, када је он то страдао?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Вид Кризманић је први дан каже страдао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он, у којој улици станује тај Кризманић Вид и овај други?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Вид је преко улице, од мене даље, није он близу мене, нисам ја могао видети, нити сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате која је то улица?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: И његова је и кућа запаљена. Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате која је то улица где живи Вид Кризманић?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја не знам, мислим, не знам како се, јер ове веће улице, то је све по надимку, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, овај, значи то сте једино од тог човека Славка Божића чули да се пред њим Крњајић Жељко хвалио да је он?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Њему неће ништа, а да је овога убио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли исприча он Вама, када је то било, када се он то њему хвалио?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, тај први дан када су ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај први дан, у ком то разговору? Да ли је то када су му дошли до куће или?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Када су му дошли у двориште и када је он изашао напоље из подрума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли рече Божић Славко да ли је био још неко од мештана испред куће тада?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Није рекао. Било је њих још, али није помињао имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није помињао имена? Реците ми, овде сте помињали у суду у Бјеловару, Радојчић Милана, па кажете да је он био при команди српске милиције и «колико сам упознат, он је правио списак по коме је Деветак Љубан издвојио групу људи која је касније тјерана на минско поље»:

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То нисам ја рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овде је констатовано да сте Ви рекли.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То можда ето није, није Милан направио списак, он је био ту, правио списак за посао, али за ово, за минско поље, ми смо сви били пописани када смо ушли унутра, а сада ту ноћ ко је одређивао, ко је то био све унутра, то ја не знам, јер ту ноћ су ови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овде је тако констатовано, па да разјаснимо. Значи, то нисте рекли?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То нисам ја рекао, можда је погрешно написано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте такође за Милана Радојчића да је «познато да је отимао Хрватима куће и у њих усељавао Србе. И за себе је узео кућу и то кућу од Брајковић Стеве».

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Брајковић Стеве? Није он, он је преко, његова сестра је тамо, ко је био у Брајковић Стеве кући, ја тамо не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте Ви ово изјавили?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Стева је био цело време у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није битан Стева. Реците ми, овај, да ли је познато Вама ово, одакле Вама ово да је Вама познато да је отимао Хрватима куће Милан Радојчић? Одакле Вам то сазнање?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам ја казао, ако сам казао да је он отимао, он је наређивао, распоређивао ко ће ићи, јер долазили су људи и гледали су по улици и пријављивали се код њега у опћини и ишли су где су куће празне и улазили унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ова констатација овде Суда у Бјеловару не стоји?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде је тако, овде је тако написано, да сте Ви то изјавили?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја нисам ја изјавио да је отимано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Такође сте овде изјавили «што се тиче одабира особа Хрвата које је требало убити по мом мишљењу, главни принцип им је у почетку био попис имућних Хрвата и оне за које су знали да су припадници ХДЗ-а. Касније су убијали како им се свидело, без обзира о коме се ради»?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесте, тако је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На основу чега се Ви ту уверавате и ко је то убијао и шта?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Зашто се уверавам? Зато што су убили, прво су убили те, одвојили тамо који ћемо ићи на минско поље, то су све били младићи који су били у ХДЗ-у и који су били када се бик пекао. Е после тога су убијали ето и палили куће тих имућнијих и узимали њихове ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви чули, ко је то радио, ко је то убијао? Да ли сте контактирали са неким ко је евентуално тако нешто видео?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То нисам ја видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је шта, била прича?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, прича је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то помињете, то нешто пекли бикове и то, прослава нека ХДЗ-а. О чему се ту ради, шта је то?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ништа, било је, пекао се бик, била је прослава што је ХДЗ прошао на изборима и пекао се бик. И ту је било и Срба и Хрвата. Било је ту и од Срба, нису само били Хрвати. Није било пуно, али било је. То није ништа било, никаква тајна, то је се пекло у старој школи у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ме не интересује. Да ли је то било на неким касетама, на нечему снимљено, па је то неко видео, гледао, да ли имате Ви таква сазнања?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То је могао снимати ко је хтео, ја нисам видео. Чуо јесам да је било касета, али ја нисам имао касету, а нисам ни видео да је неко снимао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, што повезујете те бикове са овим што се дешавало и том прославом?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ето, то повезујем зато што су њих одвојили то јутро, одвојили и тукли тамо и боли ножевима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те који су?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: И казали су, где вам је сада Туђман и да морамо викати да му мајку и свега и свачега, за Туђмана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде пред истражитељима Хашког тужилаштва када сте давали изјаву 1996. године, сте изјавили. «Иако су окупационе снаге биле састављене од паравојних формација и јединица ЈНА; изгледало је да Деветак командује свим тим снагама»?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Тако је изгледало и тако је рекао, тако се изјаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На основу чега је то Вама изгледало да Деветак командује свима?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ја сам рекао, пет пута сам рекао да је у сали рекао да је он шеф села и свега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Деветак прича овде нама у својој одбрани, да он није он био ту, ништа се он није питао, ту је била војна управа, па војска, па то је све одлучивала војска.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То ја не знам. Ја знам шта је он казао. Ја нисам видео од војске, видео сам војске, али нисам добио никада наређење. То наређење је било када сам био на минском пољу да разминирамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте овде да је Девчић био тамо шеф полиције, командир полиције и да Ви то знате, то сте причали и Тужилаштву.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама Девчић прича да је шеф полиције био Милорад Воркапић. Да ли Ви знате Милорада Воркапића?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Како не бих знао, комшија ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Комшија? Да ли имате Ви сазнања, да ли је био Милорад у полицији?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Је, био је у униформи полицијској, то сам га видео то јутро у полицијској униформи, када ћемо ићи на минско поље, када сам био на испитивању, стајао је у кухињи наслоњен на шанк од кухиње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ко је ту био важнији, да ли имате Ви сазнање, да ли је био важнији Девчић или тај Воркапић?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То немам ја сазнање, то су они између себе, ја то не могу казати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а одакле Вама онда тај неки Ваш закључак да је Девчић шеф полиције?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја то што је био, он је зато што су га ови послали, што су ми рекли из војске ти што су дошли, тај човек из Крагујевца и ови што су дошли, да их је он послао и није послао Воркапић, већ је послао Мића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само на основу тога.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: А Мића је био школован полицајац, он је ишао у Загребу у школу и он је завршио школу и био у Вуковару и имао је неки чин у Вуковару као полицајац и отишао је из Вуковара. Он зна добро ко га је одвезао у Шид, он зна добро, ако ће казати искрено да каже ко га је одвезао и када. Он је одвежен 1991., некако у пролеће у Шид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте овде тужиоцима Хашког тужилаштва рекли, односно истражитељима: «Може се потпуно јасно закључити да је Деветак контролисао све догађаје у селу»?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, јесте, тако се изјаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем тога што се он изјаснио на том састанку, да ли је још нешто указивало на то?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ништа ја нисам са њим контактирао, нисам ја био са њиме, не знам шта су они, нисам ја био у њиховом, нисам ја био на састанцима никаквим. Ја не знам ко је био од Хрвата. Једино што су метнули Владу Сомборца су метнули Хрвата за председника Месне заједнице. Е сада колико је тај Влада Сомборац имао власти, колико није, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте овде описивали те ноћи, значи тада када сте били затворени ту у тој задрузи, кажете, «Петроније и Ацо из Панчева насумице су убадали своје жртве ножевима»:

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То је било то јутро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било ујутру?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде је констатовано да је увече било.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, ујутру је то било. Ова два кума су тукли, та два што су се звали кумови. Е сада, који су они, одакле су и шта су, само знам да су се звали кумови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви у том моменту када они то раде, где се Ви налазите?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам седео на клупи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то људи које сте видели да је убоо Петроније, а које Аца и да ли Ви видите ту ситуацију?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Петроније је тукао са жељезном цеви Мату Ходака, то сам видео, Аца је боо ножем. А сада точно, ту су били два Сабљака, Сабљак Ивица и Сабљак Марко, рођена браћа, био је Сабљак Марко, то им је братић, био је Ивица Мујић, што ја знам, био је Јосип Туркаљ, њега су одвели на степенице да му косу сечу са ножем војничким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко је то урадио?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То ја не знам који је од тих војника или шта су били, не познам. Само је почео резати косу и онда су довели Адама брицу и он је, Адам брица је са шкарама овог ошишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не довршисте ми оно, видесте ли Ви кога то Аца боде ножем?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Видео сам, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ето, Мату Ходака и ове, овога Бођанца Бошка. Бошко није могао ходати, није могао доћи до минског поља, убили су га, на путу је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте такође спомињали да су после ту када се то дешава, Ви негде били у некој кухињи, трпезарији?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је то одвео?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Звао ме један од војника, како се звао, не познам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто Вас воде у ту трпезарију?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Испитивао ме за оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испитивао за оружје?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја оружје никада, ја сам ишао на стражу када сам добио пушку ловачку из опћине где су биле пушке и ишао на стражу. А ја пушку од војске нисам у рукама имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели у тој.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ни у мојој кући. Мене оружје никада није занимало, ни дан-данас ме не занима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели у тој трпезарији, ко је био у тој трпезарији сем Вас?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Био је Милан Воркапић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који, овај што га?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Милорад, тај што је покојни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покојни?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај што кажете да је комшија?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вас тада тукли у тој трпезарији и да ли сте у тој трпезарији видели још некога?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нису ме тукли и није био нико, био је само Милорад и ја и тај што ме је испитивао. И онда је речено, каже он, ајде, каже, иде се, идете сви брати виноград. Јер било је одређено да изгледа по том говору да иду само ови што су их одвојили, што су прочитани. Када сам ја излазио напоље, каже, идете сви. И ја кажем

Љубану, Љубан стоји на вратима са десне стране, а доктор Станимировић седи, стоји са ове десне стране, како се излази напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где то на врата, помињали сте то, степенице?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Из те кухиње, из те кухиње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из те кухиње на тим степеницама неким?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да, ја кажем Љубану, када сам излазио напоље, «Љубане, када си рекао да идемо брати грожђе, јеси ти мени рекао да будем код куће да мељем шрот», јер пошто струје није било, људи су имали стоке и нису имали где млети и то је све било на струју, а ја сам имао чекићар на трактор и код мене су доносили млети шрот, кукуруз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли Љубан ту када стоји на том степеништу, види да се ту људи боду ножем и?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Видео је, како не би видео, мени је рекао, каже, «када будеш се вратио, онда ћеш млети»: Видео је, како не би видео, када је читано, када су одвајани ови људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви њему нешто кажете, то Вам је школски друг, шта нам то радите, шта је ово?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам ја њему ништа, ја сам само питао њега, «па рекао си ми да будем код куће, да мељем да не морам ићи на обавезни рад».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, то мљење није битно, битно је, овде се људи боду ножевима, туку, а Ви не питате никога ту, шта нам ово радите?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам ја био унутра, ја сам онде још седео на клупи где су они боли ножем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, али после?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: После, па шта да ја питам, еј, шта би Ви питали када би били у мојој ситуацији, када видите да лежи, крв, да плива двориште од крви?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: И када ме је овај истукао Петроније, шта сам ја смео казати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто нисте.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да ли Ви знате да је Петроније излупао «Фићу» када се каже, вратили ови са минског поља што нису били рањени, дошли у задругу, да је хтео њих секиром да потуче у радионици. И онда је, поставили су стражу, то ми је причао човек који је био, Филић Берислав, хтео секиром, онда му нису дали унутра. Онда је излупао «Фићу» са секиром од беса. И шта сам ја могао направити са таквим човеком?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је неко кога Ви знате. Ово су неки непознати.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, непознати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што раде. Али то је неко кога Ви знате, па тај Милорад Воркапић, па тај Љубан?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Он је стајао унутра, он није изашао напоље, ја сам отишао, он је остао унутра у кухињи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Милорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, зашто Љубана не питате, па шта је ово, што нам се ово дешава?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: А шта да га питам, када он све зна, шта га имам питати, када је он тога свестан и да је он то одредио, када је био са тима који су то одређивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рече он Вама тамо да је главни у селу и за све проблеме њему да се јавите?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: А шта сам ја, када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, то је сада проблем, то није мали проблем, него се ту људи убадају ножем?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, убадају се ножем, али немам ја са њим шта разговарати више, шта ја могу са њим разговарати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте помињали да је ту била нека соба за мучење?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ту су у кухињи тукли, ту су се дерали када смо ми седели на клупама, чуо сам где се деру људи унутра, које су одвајали, Берислав Филић, Лука Балић, Жељко Сомборац, што ја знам, су изашли напоље избатинани. Овај Жељко је био плав, сва глава, а Берислав, његова глава је била, ја када сам дошао из Митровице, питао сам прво да ли је Жељко преживео то., не Жељко, Берислав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Берислав Филић?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели том приликом неког Вашег мештанина Ивицу Ђаковића, да ли је био он ту или испред?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ђаковић Ивица је био, али он није ишао на минско поље, Њега су изболи исто на капији, он када је стојао и он је остао, није ишао на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је то избоо и чиме?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То ја не знам, није био близу мене, ја сам био на другом крају, он је био на капији, на улазу, а ја сам био скроз одстрага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам сазнање да су изболи Ивицу Ђаковића?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Зато што је остао био крвав и причао је после када смо били у подруму, он је био са мном и у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви га видите избоденог и крвавог?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Остао је крвав, он је био одстрага, у дебело месо избоден ножем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то, на каквој капији остао?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: На улазној капији када се улази у задругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је био, да ли знате Ивана Краљевића?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био он том приликом у задрузи и да ли сте видели да се њему нешто дешавало?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, Иван Краљевић је био у то време у задрузи, а сада не могу Вам ја, ја мислим да је и он био одвојен у ту групу исто што су били одвојени после, оно први што су одвојени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели или евентуално некада чули или тада чули да је тај човек тучен, тада и том приликом?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам видео нити чуо да је он тучен, то нисам. Видео сам ето то, али сада ја не могу, ја, они су се оно као овце када у хладовину метну главу, тако су и они у круг сакривали да не добију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, за овог Бошка Бођанца, да ли Ви видите, помињали сте да је ту неко га ножем убадао? Да ли Ви то видите или сте чули?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То сам видео када су га уболи, то када је Петроније и Аца, када су ти који су били оно што су тукли, боли ножевима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите својим очима?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Својим очима када сам седео на клупи, три метра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, неки Марин Мађаревић да ли је ту био и да ли сте Ви видели да ли је тај човек имао неких проблема тада у дворишту задруге?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја Марин је био, видео сам да је био са нама, унишао у двориште, али он је ишао на минско поље. Чуо јесам после да је и он исто избоден, да је Петроније тражио новце од њега и да је ишао, сада и то, Ви нисте прочитали, али наведено, сигурно мора бити, Златко овај Божић је ишао са неким судом и од нас редом све да свако извади из џепова колико има новаца и да метне у ту посуду. И сада

ком је тај Златко, он је погинуо на минском пољу, ком је он те новце предао, то ја не знам и он је ишао покупити све новце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од свих вас који седите ту?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Од свих нас који смо тамо седели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели, да ли је то Златку неко наредио или само видите ту ситуацију да Златко купи тај новац?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја нисам видео ко му је наредио, ја сам видео када скупља, а ко је њему наредио, не могу казати ја точно. Нисам ја био, кажем, ја сам био на, овамо, нисам био ту где је била та, те степенице одакле је команда падала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не рекосте ми за овог Марина Мађаревића, да ли видесте Ви, да ли је тукао неко тог човека?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја нисам видео, кажем, ја сам био на другом крају, нисам могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На другом крају? Да ли је био неки Никола Бадањак ту са вама?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесте, јесте, и он је био ту на том крају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели Ви да је неко тукао тог човека?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја нисам видео њега да је тукао, он је на минском пољу погинуо. А да га је тукао, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули можда, тада том приликом?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам чуо од никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Златко Тома, да ли знате тог човека?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели том приликом да је њега неко тукао?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам видео да је тукао, он је на минско поље ишао, он је рањен на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај неки Марко Филић?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Марко Филић је, њега су из те собе бацили с тог трема, то је степенице има три, то је високо, када га је гурнуо ногом, пао је на «Фићу», са «Фиће» се згрувао доле и ишао је на минско поље. Био је рањен. Само Марка Филића више нема, он је умро. Био је на минском пољу рањен, а добио је батина у кухињи ту где су тукли, добио је прво батина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то гледате ту ситуацију, видите Ви?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Видео сам када су га бацили на «Фићу»; то сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то урадио?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Неки плави, високи, јаки, а сада који је, како се зове, не знам, из Ловаса није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жељко Сомборац, видесте ли, је ли тучен, да ли је неко њега?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам видео када је изашао напоље из те зграде и сео је уз трем у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то када кажете, да ли то мислите на ту трпезарију?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ту, ту, ту, ту горе и седео је и остао је седети, сада, ја не могу гаранirati да ли је он ишао на минско поље или није, ја то не могу гаранirati. Али да је добио батина, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мато Хоџак, њега сте помињали да сте видели?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Мато Хоџак је добио батина, кажем да су њега тукли Петроније са оваквом жељезном цеви, стајала је са оне друге стране код радионице. То је од комбаја нешто, нешто што штелују на комбајну. Петроније је узео ту цев и када је почео пеглати човека ту, тако с једне стране, па с друге. Само је тај дечко био јак и он је био млад, али је био јак и он није пао од тих батина, остао је на ногама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту неки Томо, Томислав Сабљак са Вама, да ли сте видели тог човека?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Томислав Сабљак је убијен када је кренуо за Илок према, иза села, према Опатовцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је онај звани «Туна».

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: «Туна».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неки Томо или Томислав Сабљак?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, има, овај, сада, да, па рекао сам Тома Сабљак. Он је на минском пољу и он је био тучен исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то Ви видели?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Видео сам када су га тукли. Он је био у тој групи где су их одвојили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Иван Сабљак?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Иван Сабљак и Марко Сабљак, рођена браћа. И њих су тукли тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то туче њих?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, то су ови, ето, тај Петроније и Аца и ти који су били са њиме, сада ко је све точно, ја не могу знати. Ову двојицу знам, познам. И чуо сам да се тако зову, а ови други нису ни казали. Ова два су се звали кумови, сада, како се они зову, како не, откуд ја могу знати како се зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Марко Видић да ли тог човека знате, видесте ли га ту?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Знам. Он је на минском пољу, нисам видео да су га тукли, али на минском пољу је погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лука Балић?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Лука Балић је исто тучен у кухињи и сада ја Вам не бих знао казати точно је ли он ишао на минско поље или није, али да је добио батина у тој кухињи исто, је тучен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви знате да је тучен у тој кухињи?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Зато што сам га видео када је изашао напоље, и он је био, стојао је тамо по страни када је изашао из кухиње напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосип Туркаљ? То је овај што сте помињали да?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да су га ошишали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су га шишали, то нисте видели ко га је шишао?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Неки војник је. Онда је довели су онда овога брицу Адама, па је Адам брица ошишао шкарама овим правим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Мијо Шалај?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Мијо Шалај је ишао на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да је пре тог одласка ту неко њега тукао или нешто?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Емануел Филић том приликом да ли је био и да ли сте Ви видели да га неко туче?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Том приликом пре минског поља, њега није нико тукао. Он је ишао на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту на дворишту са Вама?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесте, јесте, био је. Он је био, он је био први дан су њега одвели, био је три дана затворен у згради у задрузи. Њега су затворили и то први дан када су купили у задрузи, он је био у дворишту горе затворен, не у дворишту, већ у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви то знате?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Чујем, знам зато што ми је он причао, то је од моје жене брат рођени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је то шурак?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, овај, да ли видите неке Лукетиће ту и знате ли те људе?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То је сада, госпођо, то је посебна прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђука, Петар, Антон Лукетић?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ђука и Мића Девчић су кумови и када ће се кретати, то када су одвајали, онда су довели Ђуку и Перу и овога Анту, оца и два сина и овај, Пера се почео објашњавати са њима и онда су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко то довео, довели и да ли Ви то све видите?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам видео ко их је довео, само је неко их довео, улазили су унутра, питао када ћемо ићи на минско поље. Дотле нису били, они нису увече били у дворишту. Они су доведени то јутро када ћемо ићи на минско поље, њих тројица. И сада нису они ишли на минско поље, али су нађени шурјак Ивица, други брат од жене, он је возио мртве, он зна чак мислим где их је нашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, том приликом оно што Ви видите, гледате?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, ја сам видео када су њих довели и њих су прикључили тој групи где су тукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви видите када њих неко туче?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, видео сам да су тукли, а ко је, не могу, то не могу казати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не мислим ни да кажете ко је, у смислу да ми кажете име, него ко то, да ли неки војници, да ли?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не могу ја казати, госпођо, не могу ја казати име, откуд ја знам како се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим да ми кажете име, него ко то туче, да ли је то лице у униформи, да ли то лице знате?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: У униформи, у униформи су били, они су били сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, том приликом Петроније, какву има, да ли има неку униформу на себи и каква је то униформа?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ова СМБ:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СМБ?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видесте, Аца какву је имао?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Исто такву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто СМБ?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај, кажете, неки Никола, неки висок?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Исто, и он је имао СМБ. Неки висок је био, плав, одакле је, шта је, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти кумови?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ти кумови, сви су имали СМБ:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви у СМБ униформама?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте овде када сте давали изјаву истражитељима, да ту дођоше сада неки специјалци?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, јесу ти што су нас пратили на минско поље, ти су дошли унутра и стали су на капију, на улаз, одмах код врата. То је била нова униформа, нове пушке, све дотерано. И сада колико је њих било, не знам. Они су нас пратили на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ви, каква је то војска, шта је то?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То не бих знао казати одакле су дошли, ни, они су дошли то јутро унутра у двориште и пратили нас на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видесте ли Ви, имају ли они неког команданта, неког командира, неког?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су имали неку команду?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, нисам ја, ја нисам видео ког су они имали, вероватно да јесу имали, а ко је био командир, ко није, то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова лица која Ви спомињете, Петроније, Аца, Коста, како Ви знате њихова имена та нека?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Зато што су се звали тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дозивали се они између себе или?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Аца је долазио са, Аца је долазио после када је одвезао Снежану, долазио је код нас у кућу код прије и унуки још донео меду да се има дете, каже, има бре дете да се чиме игра. И он и Петроније су били главни за ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, рецимо, знате, кажете Аца долазио када је одвезао Снежану, како знате за тог Петронија?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Зато што је Аца причао тако са пријом и са, да су се чак негде на путу срели и да су се, да је хтео Петроније да убије Снежану. То је Аца причао код нас, то су ми жена и прија причале, да су наишли у гостиони и видео је ову Снежану и да је хтео он да је преузме на себе. То сам чуо од прије и од супруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, овде истражном судији сте овде у Београду, а и данас на претресу, рекли да је то вече, значи пре одласка на, пре тог 18. октобра, да је Љубван читао, одвајао радни вод?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Је, је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се то дешава?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То се дешава у задрузи ту где смо седели на тим клупама. Седели су и ти и онда је прочитао да се дигну они који

су продавали крух, који су ранили, као, ето и онда су они одвојили се и онда је после прочитао Ивицу Филића да изађе и он напоље. И они су отишли и нисмо ми знали где, куда, ни шта, већ смо после чули да су били код Милића Мирка у кући, спавали и да су тамо имали стражу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то људи издвојено то вече?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То Вам ја не бих знао казати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим прецизно да кажете тачан број.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, и ту је било негде око двадесетак, петнаест, двадесет људи је сигурно било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда сте истражном судији спомињали да је Љубан тог дана у задрузи вршио нека издвајања, тог дана, значи када сте ишли на ту детелину, да је прочитао њих двадесет?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, је, па то је прочитао ето те, Ивицу Мујуића, па Мату Ходака, Сабљаке и то, то је прочитао он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то ови који су прочитани, да ли су ти људи тучени?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Они су тамо бодени ножевима и тучени ту пред нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође сте истражном судији рекли да је Љубан рекао да се иде да се бере грожђе?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да, је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где он то каже и коме каже?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То је рекао пред, са степеница одозго, свима нама да се иде брати грожђе. Прво је овима рекао, њих одвојио. Онда је рекао да иду сви. Када сам излазио напоље, онда је рекао, каже, иду сви брати грожђе. Сви смо ишли који смо остали ишли смо и ми за њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто сте рекли пре, значи тог Вашег кретања према тој ливади тамо, да је ту у задрузи, «Љубан је рекао – покрет и иду сви»?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где то каже, да ли то истом том приликом?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ту са тих степеница где је стајао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомњали сте ову ситуацију, када Ви пролазите ту кроз село и кажете, Мића Девчић стоји тамо, смеје се, не знам ови други неки.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Је, стојао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, они гледају ту вас?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Гледали су, нико, ја сам чуо после када сам се вратио, да је био полицијски сат, да нико у селу није се по селу смео кретати до два сата поподне. А Мића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када кажете, Мића.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Мића је стајао ту како се то горе иде, у гаражу, а ми смо се пуштали доле низ централу и он је дигао главу и смејао се. А његов отац и Милан Тепавац, Драган Тепавац и не могу набројати, јер нисмо ми смели гледати, ја сам само мало бацио око и видео сам њих, зато што сам био са десне стране. Да сам био са леве стране, не бих ни видео их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А добро, сада кажете, то је било тамо где се код Боре иде у ту гаражу, суд не зна ни Бору ни гаражу. Која је то кућа?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То је команда на ћошку где је била команда милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту стоји?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ту, ту је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, на том месту. И Ви то видите, ту ситуацију?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, видео, ја видео својим очима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте нешто истражном судији да је нека Европска заједница долазила, па Љубан ту нешто.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Он је рекао да ће доћи, он је рекао доћи ће, али та Европска била је, то је рекао у сали када смо били. Да ли су они били или нису, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, «Европска заједница, ишао је Ивица Филић, ишао Славко Штрангаревић, Лутровић по кућама и шта ће казати када дођу ови из Европске».

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему се ту ради, није ми ово јасно, шта ће казати, коме, шта?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Шта је он њима казао, шта није, само је послао их на ону страну, има мешано, где су и православци, Срби и Хрвати и он је њима сада, не знам точно, није ми Ивица казао у чије куће су ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су ови људи Хрвати, овај Славко Штрангаревић, Ивица, Лутровић?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да, Славко је убијен на минском пољу. Лутровић је жив, а Славко је убијен на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта сада они нешто да контактирају са Европском заједницом, шта, како тим људима?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, њима је ваљда Љубан рекао шта ће казати ако ови дођу из Европске заједнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ће да причају?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Шта ће они да причају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражном судији сте такође на овој страни 18. рекли, помињући неку од ситуација, кажете: «Деветак ми је казао да је он командант јединице «Душан Силни». То Вам је истражни судија цитирао шта сте рекли истражитељима, а Ви потврђујете, па кажете: «Па, тако је рекао»:

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам ја, ја сам, нисам то, он је тако се обратио, да је он, али овај је рекао за Товарник, а «Трнда» је био у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, сада да разјаснимо ту ситуацију. Сада ово што тврдите, значи да то Љубан није рекао на том скупу?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Он је рекао да је шеф свега, а «Душан Силни» је дошао. Онда је он био, преузео команду ваљда од овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то Ви закључујете, није Љубан рекао, ја сам шеф «Душана Силног»?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То ја закључујем по ономе што је изјавио, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте онда, такође, овде рекли да су ти «Душан Силни», да су то били људи које је Љубан довео.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Ви то знате?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, тако су рекли тамо да је довео он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко је то рекао?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ти његови, и Аца и ти су рекли да је он довео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме су то рекли, кажете, тако су рекли, коме то причају?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, рекао је Аца, рекао је код мене у кући, рекао је супрузи и тој прији, да су то његови, да их је он довео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Супрузи у кући и тој прији?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте присутни Ви ту?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја нисам, ја сам био у Митровици у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи он прича супрузи и тој прији?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да, то Аца прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то Ви чујете, од кога?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Од жене и од прије када сам се вратио из Митровице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Ваше супруге чујете да је он то причао, да их је Љубан ту довео?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражни судија Вас је питао, такође, «када сте Ви први пут чули за реч мине»; а Ви кажете, «то не могу казати, ко је то, то је од тог заповедника тај који нас је водио, да су то наши поставили мине и онда смо ишли према брду овако горе»:

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ја Вас сада питам да то појасните, када је то Вама речено први пут, мине?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То је речено, тај што је командовао, да идемо према брду горе и каже, пазите, ваши су горе, да неће пуцати по вама. И онда нас је окренуо, па смо ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај који је то?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не знам, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте, не питам.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Војно лице, војно лице је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војно лице?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Војно лице је било, а ко је, не могу казати ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја и не питам да кажете име и презиме, да ли је то тај што припада неким тим специјалцима?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: И то Вам не могу казати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете рећи, да ли је имао униформу тај?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Имао је униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: И то не могу баш то казати какву. Имао је униформу, а сада ја да кажем точно, јер у ономе страху не можеш се тога сетити и хвала Богу, колико је година то прошло, како је то било. Јер ја сада Вама све у детаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, зато што сте Ви раније давали неке изјаве.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ја ту изјаву што сам дао, то је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, те изјаве нису расчишћаване, па је сада оно остало нејасно.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, то је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас сада питам, да ли Ви тог човека уопште видите и чујете то?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је рекао?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо сам, чуо сам и видео га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви лично?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Лично видео када смо се кретали према брду, Јакше Пољака винограду. И онда смо се окренули и ишли према творници «Борово» и онда је почело ето то, нагазили су на мину, али више је од метака, то је пуцало, то су фрцали меци само тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада ми објасните, поред тих, тих које Ви називате специјалци, какву су униформу имали?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, рекао сам да су дошли у новој униформи, СМБ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каквој?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: СМБ, исто СМБ:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто СМБ?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је за Вас СМБ униформа?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ова војничка униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војничка униформа?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Војничка униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које боје, како изгледа?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, оваква.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зелена?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Није била зелена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овде су нама неки сведоци причали да су биле неке шарене униформе?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте поред тих које називате специјалци, били и ови које Ви зовете «Душан Силни»?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Откуд знам сада. Ето тај Јоца је био, наводно да је он био «Душан Силни», да је био у :Ловасу одмах и ови што су били још, рекли «Пљока» што су му казали, шта ја знам. То су ови које су после њих виђали, а сада ја њих не познам и нисам их видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви тог Јоцу само знате из приче?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Само из приче га знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи тада и том приликом Ви њега не знате?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисте га видели тада?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, у тој ситуацији, Ви не знате ни ко је Јоца ни?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не знам, ја сам само чуо за Јоцу када сам се вратио кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је том приликом у тим, међу тим људима, био неко кога знате? Не мислим на Хрвате, него на ове Ваше пратиоце?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога нисте видели?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Никога нисам познао, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога знате? Где се Ви налазите приликом кретања од задруге до те локације где сте, до те детелине?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Био сам у задрузи, како сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, где се налазите у тој некој колони? Да ли сте на почетку, на крају, у средини?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ја сам био скоро при крају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При крају?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: При крају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то нека јединствена колона, једна, две, три, четири?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, то је ишло једно за другом у потиљак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једно за другим? Да ли су то биле, знате шта су колоне? Колона је ред људи, па ред људи, па ред?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: У два реда је, у два реда смо ишли и они су ишли између нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Између вас или са ваше леве, десне стране?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, између нас су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Између вас? Овде су нама неки сведоци помињали да су били са ваше неке леве, десне стране неки?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја, колико ја знам, да су ишли између нас, сада ако су се они окренули негде, ако нису, ја колико ја знам, они су ишли између нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми, тамо када улазите у, када идете тим путем и тако, да ли су то биле уређене колоне или како је то ишло?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Није, шта то није било уређено, то је било једно за другим, ми смо ишли, сада ето, ко није могао ходати, њега смо обилазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислим на те који тамо корачају до те детелине, да ли је то било да су и они били тако један иза другог?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, нису они били баш у потиљак, они су имали размака, шта ја знам колико су они имали размака, тако да су били између нас свију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли њима неко даје неке ту команде успут? да ли сте видели да они примају од неког командира, кажете?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам ништа чуо, никакве команде, једино то што сам чуо на ћуприји када смо се спустили доле, да је рекао један Јоси Оструну да баци крух, да му више неће требати. Ето то сам чуо, а до минског поља када су рекли да идемо у мине, да су наши поставили мине, да идемо разминирати. То сам чуо, али ово друго нисам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ми је остало до краја нејасно, да ли су сви ти људи били у истим униформама?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: У истој униформи, што сам ја видео, сви су били у истој униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти које називате специјалцима. Да ли је било неких других униформи, различитих од ових?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То нисам ја то видео, не могу казати, нидам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели? Да ли сте видели, шта на главама имају?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: И то мислим да су имали ове крпене петокраке, мислим, не, мислим, ја не могу баш све казати, јер, кажем, ипак је то, када Ви видите и када Вас неко туче и боду ножем и чекаш само смрт, да се можеш свега сетити, не можеш се сигурно сетити свега и то је прошло, колико година је прошло од тога дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се међу вама ту који сте ишли или да ли сте касније негде чули или да ли је тако нешто била, неки Ваши мештани, Милан Рендулић, Илија Кресојевић, да ли Ви знате те људе и да ли сте их том приликом и тада видели?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам видео Милана Рендулића и тога што кажем, «Кинеза» када смо излазили из дворишта, они су били на капији од оне сгране задруге где је стара задруга. Били су на капији стајали када смо ми излазили. Е сада, да ли су они ишли на минско поље или нису, ја то не знам. Ја се окретао нисам, да Вам кажем само овако, ја сам само казао, Боже, помози ако те има, само ми је Бог помогао и нико више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, ту сте нешто били пред крај те колоне. Видесте ли Ви на челу колоне, ко стоји или то не видите?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, нисам ни то видео када нисам био близу, ја сам био у средини, тамо назад сам био. Када сам излазио, нисам видео ко је био на челу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада приликом уласка у то поље, неко вама нешто помињао да ви ту нешто треба да разминирате, да ли је тако нешто било да сте Ви чули?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, нама је речено да пазимо, да су ту mine и да ногама ако наиђемо на мину, да је мина. Е, међутим, после када су ови побијени, онда је тај са цесте, исто у војничкој униформи командовао да разминирамо. И ови дечки, они нису ни знали шта су те mine, не знају, нису они били у инжињерији да знају. Ја сам казао Ђуки Радочају и Томи Шелебају, рекох, дечки, каже, зубима. Ја сам рекао, немојте, пазите, ако потегнете један најлон, повући, активираћете, то су mine постављене тако и на штапу натакнуте и има горе осигурач повезан са најлоном и то смо ми скидали и носили напоље на цесту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, у Вашем исказу када то помињете ту ситуацију, ово данас што сте причали, Ви сте рекли, «неки официр или војник је наредио да то деактивирамо», то после те експлозије и свега.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То после експлозије, када су ови већ побијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви видите то лице, тог човека, тог официра или то чујете? Видите ли Ви ко је то наредио?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Био је онако, био је човек онако осредњи, није био дебео, онако ето, плав, а сада, како се он звао, како није, он је био на цести и командовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се Ви у том тренутку налазите, када се крећете кроз ту детелину, онај моменат када идете према «Борово» творници како сте рекли?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам био негде, негде у средини те пољане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто Ви знате Ивана Краљевића, да ли Ви видите где се налази у кретању Иван Краљевић?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Иван, Ивица Краљевић је био иза мене, ја сам био напред даље. Он је био низ цесту више, колико сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви, кажете, то је иза Вас, да ли сте ви сви ишли у једној врсти или како?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Је, је, у једној врсти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете, Ивица Краљевић, Иван Краљевић био ту близу. Тај моменат када се то дешава, када та експлозија, пуца то, да ли Ви то видите или само чујете?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, нисам, ја сам само чуо, јер ја сам Вама рекао, ја сам само казао, Боже помози, ако те постоји, Боже помози и Бог ми је помогао и ја сам остао жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ти војници, да ли Ви видите њих шта они раде када ви идете, крећете се према «Борово» творници?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам то видео ништа, нисам се окретао и нисам видео ништа, јер сам се бојао, видео сам шта је, ако се окренем

натраг, добићу у чело, као што су неки и добили и ја се нисам окретао. Покорио сам се томе и рачунао сам, шта буде буде, нека не гледам. Ако добијем у леђа добијем, само нека не гледам у очи да ми пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после овог догађаја чули евентуално шта се то десило, од ових људи који су евентуално били до Ивице Краљевића, држали га за руке, да ли сте чули од некога, шта се то десило?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо сам да је тај Јоца, да је наводно Јоца њега гурнуо на мину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то чули?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То сам чуо од Ивице Мујића и још не знам ко је још, то су још неки причали што су били ближе њему тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама је неки дан Ивица Мујић био у судници, Иван Мујић сведок је био и он нама није саопштио то што Ви сада причате.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Добро, ја то сам чуо од њега да је овај гурнуо, а сада, јел он Вама то рекао или није, ја сам чуо да ти који су били ближе њему, да је био и он тамо близу и он је добио гелере у стомак. А ови већином су од кугала, јер мој нећак је товарио те мртве, купио са минског поља и каже, Мији Шалају мозак исцурео, добио је куглу одавле, мозак му је исцурио на чело и већином ти што су товарени у камион, су сви већином од кугле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то за Јоцу Вам каже Ивица Мујић, а Ивица Мујић неки дан нама овде у судници то не рече.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Добро, ја ово кажем шта сам ја чуо од њега, сада да ли је он рекао или није, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, направимо малу паузу, вероватно сте се уморили.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова и 50 минута и биће настављен у 12 часова и 15 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто је сведоку током овог прекида претреса позлило, имао је притисак 200/100, дат му је нитроглицерин и тако даље, морамо да прекинемо претрес, па онда ћемо видети неки накнадни термин да наставимо са сведоком, јер ово докле смо стигли, изискивало би још изван боравак у судници, да не ризикујемо да му се нешто деси и тако даље. Ми ћемо да наставимо значи ово 03. фебруара у 14 часова и 30 минута, наставком саслушања сведока Славка Ступара, а за овог сведока ћемо видети какво ће му бити здравствено стање, па евентуално наставак неки у фебруару или видећемо када буду слободне суднице и термини.

Констатује се да је током прекида главног претреса позлило сведоку Стјепану Пеулићу, да је збринут у здравственој служби суда и дата му терапија.

Извештај здравствене службе суда биће накнадно достављен већу.

Због напред наведених околности, главни претрес СЕ ОДЛАЖЕ, а следећи претрес устаљеним редом иде 03. фебруара 2009. године са почетком у 14 часова и 30 минута.

О наставку саслушања сведока Стјепана Пеулића, одлучиће се накнадно и биће заказан термин његовог саслушања.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА